

Arrest

nr. 55 202 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een staatsburger van Azerbeidzjan te zijn, van Koerdische origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van vermeende banden met de PKK. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U bent geboren in Armenië, maar verhuisde in 1989, na de oorlog in Karabagh, naar Azerbeidzjan. Uw man ging naar de Russische Federatie om te werken en keerde af en toe terug naar huis. Op een bepaald moment vernam u dat uw man u verlaten had en een andere vrouw had. Uw kinderen waren nog jong en u moest ze alleen opvoeden, samen met uw zus. Daarom werd u ziek. In 2009 kregen uw drie zonen problemen. Ze werden door de politie meegenomen terwijl u in het ziekenhuis lag. Ze werden beschouwd als helpers van de PKK, aangezien hun vader blijkbaar een vriend is van (K.).

Uw zoon (S. H.) was gewond geraakt bij de arrestatie en werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar kon hij vluchten, u weet niet waar hij nu is. Uw zonen (S. M.) en (S. T.) (o.v. 6.633.601) werden opgesloten. (S. M.) heeft de agenten verteld dat hij het was die geholpen heeft, waarop (S. T.) werd vrijgelaten. U werd vanuit het ziekenhuis opgehaald en naar Turkije gebracht. In maart 2010 kwam (S. T.) ook aan in Turkije. Op 19 mei 2010 vertrokken jullie verstoopt in een vrachtwagen uit Turkije. Op 26 mei 2010 kwamen jullie aan in België.

Op 27 mei 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten, samen met uw zoon (S. T.) (o.v. 6.633.601).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die uw zoon (S. T.) (o.v. 6.633.601) aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag. Het betreft problemen van uw drie zonen wegens vermeende betrokkenheid bij de PKK. Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw zoon werd een beslissing van weigering van erkenning van het statuut van Vluchteling en weigering van toekenning van de status van Subsidiare bescherming genomen op basis van het bedrieglijke karakter van deze asielaanvraag. De motivatie hieromtrent wordt hieronder weergegeven:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de zeven maanden durende opsluiting erg vaag blijven, hoewel dit de kern van uw asielaanvraag betreft. Zo verklaarde u niet te weten waar u al die tijd vastzat. U kende zelfs niet de regio waar u vastzat. Verder dan dat het op een gevangenis leek en dat de bewakers een uniform droegen, kwam u niet (CGVS, p. 3, 4). Van iemand die zo lang werd vastgehouden en mishandeld op een bepaalde plaats, kan toch verwacht worden dat hij interesse toont om, eventueel pas na zijn vrijlating, te weten te komen waar die vasthouding heeft plaatsgevonden. Dit gebrek aan interesse doet ernstige twijfels rijzen betreffende de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw verdere problemen niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u eerst gedurende zeven maanden zou zijn vastgehouden, waarna u zonder problemen zou zijn vrijgelaten, maar waarna u opnieuw zou worden gezocht. Indien u werkelijk zou worden beschouwd als een handlanger van de PKK, is het niet logisch dat u zonder meer zou worden vrijgelaten. En indien u wel zonder meer werd vrijgelaten, is niet aannemelijk dat u nadien toch weer zou worden gezocht. Hoe dan ook, u kan niet uitleggen waarom u opnieuw zou worden gezocht, nadat u werd vrijgelaten (CGVS, p. 5). Dit zet verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u, volgens uw eigen verklaringen, probleemloos de controle kon passeren toen u per vliegtuig Baku (Azerbeidzjan) verliet (CGVS, p. 5). Het is niet logisch dat u in deze omstandigheden, waarbij u zou worden gezocht omwille van uw vermeende banden met de PKK, dergelijk groot risico zou nemen om onder uw eigen naam per vliegtuig te reizen. Deze vaststelling zet verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook betreffende uw verdere reisroute zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Zo verklaarde u vanaf Istanbul (Turkije) in de laadruimte van een vrachtwagen te hebben gereisd, terwijl de chauffeur uw paspoort bijhield (CGVS, p. 5). Het is echter merkwaardig dat u, terwijl u illegaal reisde, uw paspoort moest afgeven aan de chauffeur. Zelf verklaarde u niet te weten waarom de chauffeur uw paspoort nodig had (CGVS, p. 5). Daarbij verklaarde u dat u met de chauffeur niets had afgesproken voor het geval u zou worden ontdekt (CGVS, p. 5). Het is echter weinig waarschijnlijk dat een chauffeur dergelijk risico zou lopen om een persoon illegaal te vervoeren, terwijl deze persoon ook nog vermeende banden heeft met de PKK, zonder zelfs afspraken te maken in geval u zou worden onderschept. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Al deze elementen samen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Zelf brengt u geen enkel begin van bewijs aan welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming."

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u andere problemen had waarvoor u het land diende te verlaten (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt wel dat u ziek bent doordat uw man u heeft verlaten (CGVS, p. 3) en dat u in het ziekenhuis verbleef in Azerbeidzjan (CGVS, p. 4, 5). Ook verklaarde u dat u in België psychiatrisch behandeld wordt en medicatie neemt (CGVS, p. 1, 2). Echter, u brengt geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat u actueel medische of psychologische problemen heeft. Bovendien hebben uw medisch-psychologische problemen, veroorzaakt doordat uw man u heeft laten zitten, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie of de definitie van Subsidiare bescherming.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of

het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiaire bescherming.

De door u (via uw zoon) voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (identiteitskaart van u en uw zoon, deel van het militair boekje van uw man, huwelijksakte van u, geboorteakte en schoolattest van uw zoon) hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus grotendeels verbindt aan de asielaanvraag van haar zoon, T.S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 62 103. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar zoon tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 201 van 28 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan T.S. . Het arrest genomen in hoofd van verzoeksters zoon luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel herhaalt verzoeker zijn verklaringen en benadrukt dat, door zijn opsluiting en mishandeling, zijn basisrechten op manifieste wijze werden geschonden. Verzoeker bevestigt dat hij zeven maanden werd vastgehouden en wijst erop dat hem niet kan verweten worden dat hij na zeven maanden, zonder meer, werd vrijgelaten. Verzoeker stelt dat hij alleen zat opgesloten in een donkere cel en geen contact had met anderen. Hij meent dan ook dat het niet vreemd is dat hij niet weet in welke regio hij zat opgesloten en dat het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij zich niet interesseerde om te weten waar hij had gezeten, gezien de zeven moeilijke maanden van opsluiting.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij, ingeval van terugkeer, wel degelijk een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker geeft een theoretische toelichting inzake de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst verder naar zijn verklaringen omtrent zijn opsluiting en mishandeling omwille van zijn vermeende banden met de PKK. Verzoeker benadrukt dat hij zeker terug aangehouden, gefolterd en vermoord zal worden en meent dan ook minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Waar verzoeker stelt dat hij in een donkere cel zonder contact met anderen zat en hij daarom niet exact weet in welke regio hij werd vastgehouden en dat het hem – gezien de zeven moeilijke maanden – ook niet interesseerde om te weten te komen waar hij opgesloten zat, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om een afdoende en plausibele verklaring te geven voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij weinig tot geen details kent van zijn opsluiting: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de zeven maanden durende opsluiting erg vaag blijven, hoewel dit de kern van uw asielaanvraag betreft. Zo verklaarde u niet te weten waar u al die tijd vastzat. U kende zelfs niet de regio waar u vastzat. Verder dan dat het op een gevangenis leek en dat de bewakers een uniform droegen, kwam u niet (CGVS, p. 3, 4). Van iemand die zo lang werd vastgehouden en mishandeld op een bepaalde plaats, kan toch verwacht worden dat hij interesse toont om, eventueel pas na zijn vrijlating, te weten te komen waar die vasthouding heeft plaatsgevonden. Dit gebrek aan interesse doet ernstige twijfels rijzen betreffende de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien zijn uw verklaringen over uw verdere problemen niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u eerst gedurende zeven maanden zou zijn vastgehouden, waarna u zonder problemen zou zijn vrijgelaten, maar waarna u opnieuw zou worden gezocht. Indien u werkelijk zou worden beschouwd als een handlanger van de PKK, is het niet logisch dat u zonder meer zou worden vrijgelaten. En indien u wel zonder meer werd vrijgelaten, is niet aannemelijk dat u nadien toch weer zou worden gezocht. Hoe dan ook, u kan niet uitleggen waarom u opnieuw zou worden gezocht, nadat u werd vrijgelaten (CGVS, p. 5). Dit zet verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.” Uit lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker – ondanks het feit dat hij verklaarde gedurende zeven maanden te hebben verbleven in een gevangenis (administratief dossier, stuk 3, p. 3) – doorheen zijn gehoor op het Commissariaat-generaal over dit verblijf uitermate vaag blijft, ondanks het feit dat dit de kern van zijn asielrelaas betreft. In tegenstelling tot wat verzoeker nu voorhoudt om zijn onwetendheid dienaangaande te vergoelijken – met name dat hij in een donkere cel zat zonder contact met anderen – blijkt uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal dat hij in een soort cel zat met vier (administratief dossier, stuk 3, p. 3) waarbij verzoeker doelt op vier andere personen. Bijgevolg is verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift in tegenstrijd met zijn verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en ondergraaft dit verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar verzoeker nog poneert dat hij zich niet interesseerde om te weten te komen waar hij zat opgesloten gezien de zeven moeilijke maanden aldaar, merkt de Raad op dat van verzoeker, die voor zijn leven vrees en omwille van de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij interesse betoont in deze feiten en hieromtrent duidelijke verklaringen kan afleggen, hetgeen verzoeker evenwel nagelaten heeft te doen. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing terzake dan ook pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aangaande zijn vrijlating en reisroute waarin gesteld wordt dat verzoekers verklaringen hierover eveneens niet geloofwaardig zijn, niet betwist zodat deze door de Raad als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag. Gezien het voorgaande, bevestigt de Raad de vaststellingen van de Commissaris-generaal.

2.4. Waar verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en hij hiervoor verwijst naar zijn asielrelaas, wijst de Raad verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen

op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat er in Azerbeidjan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoeker ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER